

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, č. j. 13178/DS/2013/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2015, č. j. 30 A 63/2013 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 19. 11. 2015, č. j. 30 A 63/2013 – 65, zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, č. j. 13178/DS/2013/GL, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř (dále jen „městský úřad“) ze dne 17. 5. 2013, č. j. ODSH-8/2013/Vš. Tímto rozhodnutím městský úřad zamítli námitky žalobce proti záznamu v jeho evidenční kartě řidiče.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že námitky žalobce v řízení směřovaly k uplatnění absorpční zásady formou souhrnného trestu. Krajský soud nejprve konstatoval, že povaha záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle

§ 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění ke dni 12. 7. 2013 (dále jen „zákon o silničním provozu“) se stala, s ohledem na dosavadní nejednotnou judikaturu, předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55. Rozšířený senát uvedl, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Současně rozšířený senát konstatoval, že při udělování bodů nedochází k porušení zásady *non bis in idem*, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivými záznamy bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.

[3] Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu krajský soud uvedl, že záznam bodů do registru řidičů je trestem ve smyslu výše uvedeného a lze proto připustit aplikaci některých zásad trestního práva. Dle krajského soudu by měly být aplikovány pouze takové zásady trestního práva, které jsou zakotveny buď v Úmluvě nebo v ústavním pořádku České republiky, konkrétně v Ústavě České republiky (dále jen „Ústava“) nebo Listině. Zásada souhrnného trestání je obsažena v § 43 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), tedy není zakotvena v ústavním pořádku nebo v Úmluvě, a proto nelze dovodit její aplikaci na záznam bodů dle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud dále uvedl, že zakotvení institutu úhrnného trestu v zákoně o silničním provozu a nikoliv institutu souhrnného trestu nelze považovat za opomenutí zákonodárce. Pokud by zákonodárce chtěl do zákona o silničním provozu institut souhrnného trestu zavést, znamenalo by to nutně výraznější legislativní úpravu zákona. Věcně a místně příslušný správní orgán je oprávněn do registru řidičů zaznamenávat body dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Není však nadán pravomocí, pokud by měla být aplikována zásada souhrnného trestu, aby již zaznamenané body vymazával a nahrazoval. Z důvodu chybějící právní úpravy, která by správním orgánům poskytovala potřebnou pravomoc, pomocí níž by mohly zásadu souhrnného trestu naplnit, nelze dovodit její využití. Krajský soud proto žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá, že krajský soud ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, dospěl k zjevně nezákonným závěrům týkajícím se aplikace absorpční zásady formou souhrnného trestu. Za předpokladu, že záznam bodů v registru řidičů dle výše uvedeného usnesení je trestem, pak stěžovatel namítá, že příslušný správní úřad zaznamenávající body je povinen zkoumat, jsou-li naplněny podmínky pro uplatnění principu souhrnného trestu na počet zaznamenávaných bodů, tj. případy, kdy pachatel spáchal přestupek dříve, než bylo správním orgánem prvního stupně vyhlášeno rozhodnutí za předchozí přestupek v dopravě. Pokud správní orgán shledá nesprávnou aplikaci principu úhrnného a

pokračování

souhrnného trestu na počet zaznamenaných bodů, provede výmaz těch bodů z registru řidičů, kterých se aplikace daných principů týká.

[6] Stěžovatel se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že je třeba, aby analogicky použitá zásada musela být zakotvena v Ústavě či Úmluvě. Při takovém výkladu by se jednalo dle stěžovatele o faktické odmítnutí *analogie iuris*. Taktéž úvaha krajského soudu o záměru zákonodárce neupravit souhrnný trest v zákoně o silničním provozu je mylná. Stěžovatel uvádí, že úprava správního trestání je v tristním stavu a nelze tedy o žádném úmyslu zákonodárce hovořit.

[7] Skutečnost, že správní úřady nejsou zákonem zmocněny udělené body mazat a následně přepisovat v registru řidičů, dle stěžovatele není relevantní. Krajský soud zde neoprávněně zasahuje do sféry moci výkonné, když dovozuje, jakým faktickým způsobem mají správní úřady svoji činnost vykonávat.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, a žádal náhradu nákladů řízení.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s právními závěry a zdůvodněním rozsudku krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel v rozhodném období spáchal více různých přestupků, přičemž totožnost jednotlivých skutků spočívala pouze v osobě pachatele, a proto žádal, aby na udělené body byla využita zásada absorpční a byl mu připsán pouze počet bodů za nejzávažnější z přestupků. Jednalo se o následující přestupky:

1. přestupek byl spáchán dne 17. 8. 2012, jednalo se o neprodlené nezastavení vozidla účastníka dopravní nehody, v právní moci dne 13. 3. 2013, správní řízení (uděleno 7 bodů);
2. přestupek byl spáchán dne 14. 12. 2012, jednalo se o překročení rychlosti v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, v právní moci dne 14. 12. 2012, blokové řízení (uděleny 2 body);
3. přestupek byl spáchán dne 6. 2. 2013, jednalo se o nedání přednosti v jízdě, v právní moci dne 6. 2. 2013, blokové řízení (uděleny 4 body).

[12] Smysl bodového systému je vyjádřen v § 123a zákona o silničním provozu. Prostřednictvím bodového hodnocení dochází k průběžnému sledování kázně i recidivy

řidičů, což přispívá k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Bodové hodnocení řidičů v sobě obsahuje složku represivní i preventivní. Represivní složka spočívá v zaznamenávání bodů za spáchaný přestupek nebo trestný čin a zejména pak v samotné ztrátě řidičského oprávnění po dosažení 12 bodů. Složka preventivní v sobě zahrnuje možnost řidiče svým aktivním jednáním čelit hrozbě ztráty řidičského oprávnění, a to jednáním, které není bodově hodnoceno, v důsledku čehož dochází k odečtu zákonem stanoveného počtu bodů. To má přispět k pozitivní motivaci řidičů k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a k eliminaci těch, kteří se dlouhodobě a opakovaně porušování těchto předpisů dopouští (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 – 89).

[13] V souvislosti se zaznamenáváním bodů do registru řidičů je třeba důsledně odlišovat dva typy řízení. Na jedné straně řízení přestupkové či trestní jako řízení o odpovědnosti za konkrétní přestupek nebo trestný čin a uložení sankce, v němž je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek nebo trestný čin a zda byl obviněný řidič jeho pachatelem, příp. další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty (zavinění atd.). Na druhé straně samotné zaznamenání bodů a následné řízení námitkové, tedy řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (evidenční kartě řidiče), jehož předmětem je posouzení, zda byl záznam bodů proveden v souladu se zákonem, tedy zda v jednotlivých případech bylo podkladem pro záznam pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 – 38).

[14] Rozhodnutí, zdali došlo ke spáchání přestupku nebo trestného činu, je povinností příslušného správního orgánu ve správním řízení, soudu v rámci trestního řízení či policie nebo obecní policie v blokovém řízení. Souhrnně lze tato řízení nazvat nalézacími řízeními. Uvedené orgány mají dle § 123b odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu povinnost oznámit příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, že řidiči motorového vozidla byla uložena sankce za přestupek nebo trestný čin dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. Příslušný obecní úřad má povinnost zaznamenat do registru řidičů zákonem stanovený počet bodů odpovídající spáchanému přestupku či trestnému činu. Bylo-li více přestupků nebo trestných činů projednáno ve společném řízení, zaznamená příslušný obecní úřad dle § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu pouze počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich. Jedná se o projev absorpční zásady v podobě úhrnného trestání. Obecní úřad již neposuzuje po skutkové ani právní stránce proběhlé nalézací řízení, pouze na podkladě rozhodnutí z nalézacího řízení uděluje příslušný počet bodů.

[15] Ustanovení § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu umožňuje využití absorpční zásady v rámci souběhu v podobě úhrnného trestu. Zákon o silničním provozu však dále neobsahuje žádné ustanovení, které by se zabývalo institutem souhrnného trestu. Vymezení a odlišení souhrnného a úhrnného trestu lze nalézt v trestním právu. Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh *„je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“* (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26). Podle § 43 trestního

pokračování

zákoníku se při postihu souběhu trestných činů ukládá úhrnný nebo souhrnný trest. Tyto tresty „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: cit. dílo, str. 301). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení dle § 20 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Při ukládání úhrnného i souhrnného trestu soud vychází ze stejných zásad. Z hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, publikovaný pod č. 2248/2011 Sb. NSS). Není-li již na počátku vedeno společné řízení a vydán úhrnný trest, je trestnímu soudu umožněno zrušit výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším a nahradit ho výrokem o souhrnném trestu.

[16] Právní úpravu souhrnného trestu obsahuje pouze trestní zákoník, neboť absence úpravy souhrnného trestu není vlastní pouze zákonu o silničním provozu ale též zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). V § 12 odst. 2 zákona o přestupcích je vyjádřena absorpční zásada, jejíž podstata tkví v absorpci sazeb (*poena maior absorbet minorem*, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS). Procesní uplatnění této zásady se nachází v § 57 zákona o přestupcích, který upravuje společné řízení. Úprava zákona o přestupcích ve vztahu k trestání souběhu je však na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Zejména neřeší moment, do kdy je přestupky možno považovat za sbíhající se (podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku je pro trestné činy tímto mezníkem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně), jakož ani důsledky, není-li z jakýchkoli důvodů vedeno společné řízení (kupř. tak neumožňuje uložení souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku). K chybějící úpravě v rámci přestupkového řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil v již zmíněném rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, kdy v přestupkové věci uvedl, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. V tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud nedovodil doslovnou aplikaci § 43 odst. 2 trestního zákoníku, neboť uvedl, že „nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

[17] Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 uvedlo, že „záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve

smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Tímto rozhodnutím byla otevřena možnost aplikace trestních zásad, které se projevují v řízení o přestupku i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů. Na tomto podkladě se bude Nejvyšší správní soud dále zabývat tím, zdali lze závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, aplikovat i na bodový systém.

[18] Při posuzování otázky využití absorpční zásady ve formě souhrnného trestu na záznam bodů do registru řidiče je nezbytné odlišovat nalézací řízení, ve kterém se rozhoduje, zdali ke spáchání přestupku došlo, a samotné udělení bodů. Jak již bylo uvedeno, při udělení bodů příslušný správní orgán neposuzuje po skutkové ani právní stránce povahu přestupku, ale pouze dle přílohy k zákonu o silničním provozu do systému zaneše příslušný počet bodů odpovídající spáchanému přestupku. Zákon o silničním provozu neposkytuje správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení v otázce neudělení bodů nebo počtu bodů. Stanoví pouze povinnost příslušné body udělit. Nelze proto dovodit uplatnění absorpční zásady v podobě souhrnného trestu, neboť to neumožňuje právní úprava a povaha bodového systému. Příslušný obecní úřad nemá možnost zrušit, změnit či spojit nalézací řízení, nemá možnost správního uvážení o neudělení bodů či jejich počtu, a proto není možnost, jak by mohl samostatně souhrnný trest aplikovat. O využití souhrnného trestu lze uvažovat pouze v rovině nalézacího řízení u trestního řízení dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku nebo u přestupkového řízení v mezích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že někdy může u skutkově podobných případů docházet k značně odlišným dopadům v bodovém hodnocení, je logickým důsledkem zákonodárcem zvoleného právního řešení.

[19] Závěr neaplikovat absorpční zásadu v podobě souhrnného trestu do značné míry potvrzuje i úmysl zákonodárce. Předně zákon o silničním provozu neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo možnou procesní aplikaci souhrnného trestu. V trestním právu je soudu umožněno zrušit předešlý rozsudek. V řízení o přestupku Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgán má při rozhodování o přestupku, který měl být projednán ve společném řízení, povinnost při stanovení výše trestu přihlížet k předešlým trestům. Tento postup je správnímu orgánu umožněn v rámci správního uvážení, které je možné u některých druhů trestu uplatit v rámci zákonem stanoveného rozmezí. U bodového systému nelze uplatit žádné z uvedených řešení. Pravomoc ke zrušení rozhodnutí nelze vyvodit z žádného ustanovení, přičemž tato možnost není využitelná kvůli rozdílností nalézacího řízení a následného zaznamenávání bodů a jejich časovému a institucionálnímu oddělení. Nelze uplatit ani postup dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, neboť v souvislosti s bodovým systémem zákon neupravuje možnost správního uvážení. Úmysl zákonodárce lze vyvodit i z vývoje ustanovení § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu. Do 31. 7. 2011 se předmětné ustanovení nepojilo se společným řízením, ale bylo vázáno pouze na jednočinný souběh přestupků nebo trestných činů (tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93). Až po novele, která byla provedena zákonem č. 133/2011 Sb. kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo předmětné ustanovení upraveno do současné podoby. Je tedy patrné, že zákonodárce se zamýšlel nad využitím absorpční

pokračování

zásady při udělování bodů a nezavedení institutu souhrnného trestu je jeho úmyslem, a nikoliv opomenutím, jak namítá stěžovatel. Užití analogie proto není namístě, jelikož chybí jedna z důležitých podmínek jejího uplatnění, a sice zákonodárcem nezamýšlená a jinak právně nepřijatelná mezera v zákoně, kterou je analogií potřeba zaplnit.

[20] Ani pochybnosti o ústavní konformitě zákonodárcem zvoleného řešení nejsou namístě. To, zda zvolí pro ukládání sankcí zásadu absorpční, zásadu sčítací, anebo nějakou kombinaci obou metod, je zásadně věcí zákonodárce a v běžných poměrech není limitováno ničím jiným než ústavními zásadami zákazu libovůle, předvídatelnosti právních pravidel ji upravujících, požadavku respektu k lidské důstojnosti a rámcové proporcionality sankce a společenské škodlivosti jednání, které je sankcí postihováno. Vybočení z takto definovaných mezí nelze v zákonné úpravě spatřovat. Je nepochybné, jak již bylo zmíněno, že v určitých případech mohou být skutkově dosti podobná jednání bodově hodnocena značně odlišným způsobem. Spáchá-li například jeden pachatel v natolik krátké době za sebou v územní působnosti jednoho správního orgánu tři bodované přestupky, takže se o nich povede společné řízení, budou mu uloženy toliko body za přestupek nejprísněji bodově hodnocený. Naopak, nepovede-li se z nejruznějších důvodů (např. proto, že přestupky budou spáchány v územní působnosti více orgánů či s delším časovým odstupem od sebe) projednat takovéto přestupky ve společném řízení, nýbrž každý samostatně, budou body uděleny za každý z nich. K takovémuto druhu nerovností může nepochybně docházet, nicméně je to daň za nutnost vymezit z hledisek územních a věcných, ale také z hledisek časových pravidla pro společné projednávání více přestupků v jednom řízení, a tedy i situace, kdy už se společné řízení nepovede. Jde o nerovnost, která nevzniká na základě libovůle, nýbrž předem stanovených pravidel. Bodové hodnocení přestupků, jak je v současné podobě zákonem upraveno jak z hlediska výběru tzv. bodových přestupků, tak z hlediska hranice, jejíž dosažení znamená ztrátu řidičského oprávnění, samo o sobě jistě nesnižuje lidskou důstojnost ani není zjevně iracionální - stojí na zásadě ukládání bodů za spíše závažnější přestupky a tak, že k dosažení hranice 12 bodů je třeba dopustit se v rozhodném období aspoň dvou bodových přestupků, zpravidla však tří či více. Drží se v mezích rámcové proporcionality v tom smyslu, že za určitých okolností může vést společné řízení ke zvýhodnění určité osoby při bodovém hodnocení jejího jednání (některé jeho přestupky zůstanou bez bodových dopadů), ale nikdy nemůže dojít k tomu, že by někomu byly uděleny body za jednání, jichž se nedopustil (každý dostane nejvýše takový počet bodů, jaký odpovídá sumě bodových přestupků, jichž se skutečně dopustil). Touto svou povahou zaručuje v potřebné míře i požadavek předvídatelnosti pro adresáty.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu